



BEDEVAART NAAR BARCELONA

Edwin Struis is vaak van huis. In deel XLVIII van deze serie sluit hij zich aan bij tachtig devote Barça-volgers op pelgrimstocht naar het mekka van de voetbalsport: Camp Nou.

TEKST EDWIN STRUIS



De lonkende blik die afslag Schiphol me toewerpt is zeer verleidelijk, maar ik word deze vrijdagochtend 125 kilometer verderop verwacht. In de stad van losers en lispelaars – want standplaats PSV – staat op vliegveld Eindhoven een mooie delegatie me op te wachten. Tachtig pelgrims maken zich op voor een reis naar Camp Nou, voetbalwalhalla te Barcelona. Plekje 81 is voor mij gereserveerd. Zoals een biertje soms het beste medicijn is tegen een kater, leek dit de meest geschikte remedie tegen de *El Clásico*-overdosis van de laatste weken: zo snel mogelijk afreizen naar Barcelona voor het bijwonen van een nieuw voetbalgevecht. Dat trof. Peter Goedbloed, de voorzitter van de Nederlandse Barça-fanclub, had nog een plaatsje vrij op de laatste van vijf weekendtrips die hij en zijn medebestuurders dit seizoen organiseerden. Vliegen naar Girona, slapen in Calella en rondkijken in Barcelona, met als hoogtepunt het bijwonen van een wedstrijd in de grootste voetbalcathedraal van Europa; er zijn slechtere voetbalreizen denkbaar. “Weet je hoeveel mensen er mee gingen op onze eerste trip? Honderd-

twintig!” had Goedbloed verteld via de telefoon. Omdat zijn stem een octaaf steeg toen hij dit aantal noemde, begreep ik dat die trip een doorslaand succes moet zijn geweest. Ik moest meteen denken aan m’n eigen reisproject van een paar jaar geleden, dat faliekant mislukte. Cultreizen als alternatief voor al die gelikte tripjes naar die grote, onpersoonlijke stadions. Onder een lekkend tribunedak kijken naar Partick Thistle tegen Raith Rovers, daar waren vast wel liefhebbers voor te vinden. Dat viel een tikkeltje tegen, we wachtten nog steeds op de eerste inschrijving. Nee, dan kun je beter een fanclub van Barcelona oprichten. Een *penya*, in goed Catalaans. In 1999 namen Goedbloed en Henk van der Tas het initiatief, inmiddels is de grens van duizend leden ruimschoots gepasseerd. Na een kleine dip een paar jaar geleden toen er wel heel veel landgenoten bij Real Madrid gingen spelen, groeit *penya 1323* als *gol* (Catalaans voor goal). Op de golven van het gelukzalige voetbal dat Barcelona speelt, spoelen veel mensen bij Goedbloed en de zijnen aan. “We gokken uiteindelijk op een fanclub

van tussen de twee- en drieduizend leden,” aldus *Bonasang* (Catalaans voor Goedbloed)

CRUIJFFIAAN

Bij *Take it... and leave*, zoals de toepasselijke naam van het cateringpunt op vliegveld Eindhoven luidt, schud ik zijn stevige hand. Goedbloed is van het robuuste soort, geen man die je makkelijk over het hoofd ziet. Naast hem staat medebestuurder Henk van der Tas. Een illuster duo. Waar de een tevens aanhanger is van Ajax, juicht de ander voor Feyenoord. “Toch kunnen we het goed met elkaar vinden,” zegt ras-Rotterdammer Van der Tas. “Zo’n weekeinde is net uit te houden,” vult Goedbloed aan. Samen vormen ze al twaalf jaar de harde kern van de Nederlandse penya. “Met een uniek karakter,” betoogt Goedbloed. “We zijn niet te vergelijken met een Spaanse fanclub. Die zitten in een dorpie met een mannetje of vijftig naar wedstrijden op tv te kijken en één keer per jaar organiseren ze een loterij. Wij doen veel meer. We geven een prachtig blad uit, onderhouden een eigen website en een fanshop én organiseren reizen naar Barcelona. Qua grootte staan we in de top vijf van alle penya’s en daar zijn er in totaal bijna 1500 van in de wereld.” Goedbloed draait er niet omheen, hij is Cruijffiaan. Net als de maestro zelf, verdeelt hij z’n clubliefde over Ajax en Barcelona. Tussen 1997 en 1999 was hij zelfs voorzitter van de supportersvereniging van Ajax. “Twee weken na mijn aantreden werd Carlo Picornie in een weiland bij Beverwijk door Feyenoord-fans doodgeslagen, die eerste periode was vrij hectisch.” Twee jaar later kon hij ook z’n andere liefde bedienen. Maar het duurde

even voordat hij z’n grote idool kon strikken als erelid van de Barcelona-fanclub. “Dat gebeurde pas na de gewonnen Champions League-finale van 2006. Cruijff let natuurlijk goed op met wie hij in zee gaat. Nummer 0001 had ik al die tijd al vrijgehouden, daar staat nu zijn naam achter. Daar zijn we apetrots op. Johan Neeskens is ook erelid, net als Joan Laporta. Bij de huidige voorzitter gaan we op 23 mei langs, dan moet ook Sandro Rosell er aan geloven. Of Cruijff en Laporta dat wel goed zullen vinden? Het is jammer dat het geen vrienden meer zijn, maar ze zullen het wel begrijpen.”

BAGGER

’s Middags aan de rand van het zwembad waar Goedbloed de Barça-aanbidders welkom heet, monster ik de reisgenoten. Hoewel mannen in de meerderheid zijn, valt een echte lijn niet te ontdekken. Opa’s met kleinkinderen, vriendengroepen, vaders en zonen, moeders en dochters, alle gezindten zijn aanwezig. Een keur aan dialecten komt voorbij. Een jongen uit Waspik hoopt dat RKC deze avond kampioen wordt, een groep uit Urk laat voor een weekend de burgemeester met rust. Wat hen bindt is de Barça-beleving. “Je kunt het nog het beste vergelijken met Oranje,” vertelt een man met onvervalst tukkers accent. “De liefde voor Barça overstijgt de nationale geschillen.” Om dat te illustreren proost hij met een groepje Ajax-fans. De gemoedelijkheid is groot. Met zijn zeventig jaar is Wim de Ruiter de nestor van het gezelschap. “En altijd van de partij,” vult de krasse pensionado aan. “Op vakantie ga ik niet. Deze tripjes zijn mijn uitjes. Ik geniet er met volle teugen van. Camp



Nou bezoeken is niet bepaald een straf. Dan zie je met eigen ogen hoe het mooiste voetbal van de wereld gespeeld wordt.” Als het nieuws doorkomt dat José Mourinho voor vijf duels is geschorst, knikt De Ruiter instemmend. “Die kunnen ze niet zwaar genoeg straffen.” Als het aan de Barça-fans ligt mag de trainer ook weleens een bezoekje krijgen van het Navy Seals Team. “Wat een nagemaakte is dat,” doet Goedbloed geen poging om z’n ergernis te verbergen. “Mourinho is echt bagger. Als ik Real was zou ik hem lekker terugsturen naar Italië. Daar valt-ie minder op met dat afbraakvoetbal. Plus dat gedoe om de wedstrijden heen, vermoeiend

allemaal. En winnen ze bij Real na drie jaar eindelijk weer eens een bekertje, rijden ze er meteen overheen. Hij past zo wel makkelijker in de prijzenkast.” Toch is de hulp van Real nog wel geboden. Om de derby tegen Espanyol uit te laten groeien tot kampioensduel, moet de formatie van de gehate trainer nog een steekje laten vallen op bezoek in Sevilla. In de bar van hotel Bernat II wordt het duel zaterdagavond op een groot scherm bekeken. Hoopvolle gezichten vullen zich al snel met vertwijfelde blikken. Real maakt binnen de kortste keren duidelijk dat er vanuit de hoofdstad geen medewerking wordt verleend aan een vervroegd kampioensduel. Via vier treffers van een ontketende Ronaldo maken de withemden *picat* (Catalaans voor gehakt) van Sevilla. Sommige Barça-fans gaan demonstratief met hun rug naar het scherm zitten. De commentator van dienst wordt al snel overstemd door *Un Colom Blanc* (Catalaans voor *Una Paloma Blanca*), de grote hit van de

GOEDBLOED: ‘WINNEN ZE BIJ REAL NA DRIE JAAR EINDELIJK WEER EENS EEN BEKERTJE, RIJDEN ZE ER METEEN OVERHEEN. HIJ PAST ZO WEL MAKKELIJKER IN DE PRIJZENKAST’

George Baker Selection. “Jammer, maar helaas,” zegt Henk van der Tas. “We zullen het op eigen kracht moeten doen. Kampioen worden we toch wel, alleen niet tegen Espanyol.” Van der Tas heeft die middag zelf de 81 kaarten opgehaald bij Camp Nou. Op het terras van het legendarische café Zurich aan de Plaça de Catalunya overhandigde hij de verzegelde envelop aan de voorzitter. “Dat wordt weer een hele puzzel,” bromde Goedbloed na een vluchtige inspectie van de tickets. “We zitten redelijk verspreid door het stadion. Het is natuurlijk de kunst om groepen zoveel mogelijk bij elkaar in de buurt te kunnen laten zitten. Ouders met kinderen hebben uiteraard voorrang. Uitgenodigde journalisten zetten we tussen de hooligans.”

MR. SHAKIRA

Tijdens het ontbijt op zondagochtend ontvang ik m’n kaartje. Ring 2, ingang 18, deur 42, vak 222, rij 1, stoel 2 en dat allemaal voor de prijs van 79 euro. De lust voor een fraai voetbalduel wordt op deze manier stevig aangewakkerd. Prachtig hoor, die kathedraal van Gaudí die al bijna 130 jaar wacht op voltooiing. Leuk, dat Barça-museum waar het wemelt van de verwijzingen naar Nederlandse spelers en coaches. En druk, de fanshop bij het stadion waar de shirts van Lionel Messi niet aan te slepen zijn. Maar het hoogtepunt van deze trip vindt in de vooravond plaats. Dan zitten tachtig fans op het puntje van hun stoel en proberen ze het clublied van Barcelona mee te schallen. *Barça, Barça, Bááárça!* (Catalaans voor... ach laat ook maar) Maar eerst is er een minuut stilte ter

nagedachtenis aan een groot Barça-fan die is heengegaan. Golflegende Severiano Ballesteros is in de nacht van vrijdag op zaterdag overleden aan de gevolgen van een hersentumor en dus is de verslagenheid groot. Het in memoriam is, mede door de stemmige vioolklinken, indrukwekkend en wordt gevolgd door een groot applaus. De teleurstelling over de winst van Real ebt razendsnel weg. Met dank aan een ontketende Andrés Iniesta die het elftal bijna alleen op sleeptouw neemt. De spelmaker onderstreept dat Barcelona *Messi que un club* is (Catalaans voor: meer dan Messi alleen). Met opluchting wordt de goal van Iniesta begroet. Naast me op de tribune toont Van der Tas zich een echte in *blaugrana* gespoten *socio*. Als Messi aan de bal is, houdt hij de adem in, na de goal van Iniesta gaat hij compleet uit z’n dak. “Je moet er toch niet aan denken dat Barcelona vanavond punten laat liggen. Een zege maakt zo’n trip helemaal af.” De winst komt, zeker na de 2-0 van *Mr. Shakira*, Gerard Piqué, niet meer in gevaar. Zoals ook de landstitel slechts een kwestie van tijd is. In de komende wedstrijd tegen Levante, de ex-club van Johan Cruijff, is één punt genoeg voor de derde landstitel op rij. En dan komt 28 mei al snel in zicht, de dag van de Champions League-finale in Londen tussen Manchester United en Barcelona. Goedbloed is erbij, op zeker. “Een kaart heb ik nog niet, maar ik heb de reis al geboekt. De vorige finales heb ik via de tv gevolgd, deze laat *Bonasang* niet lopen.” ●

GOEDBLOED: ‘NUMMER 0001 HAD IK AL DIE TIJD AL VRIJGEHOUDEN, DAAR STAAT NU DE NAAM CRUIJFF ACHTER. DAAR ZIJN WE APETROTS OP’